

ORĘDOWNIK (7) *sb m*

Oba o prawdopodobnie jasne (tak w orędownać oraz -ownik; tak też Cn).

sg N orędownik (2). ◇ G orędownika (1). ◇ A orędownika (1). ◇ I orędowniki(e)m (2). ◇ pl A orędowniki (1).

Sł stp, Cn notuje, Linde XVI – XVIII w.

1. Ten, kto oręduje, wstawia się za kimś, protektor, rzecznik (5) : *My wierni ná Páná tego pátrzymy/ á Orędowniká fwego znaymy ArtKanc G14v.*

W połączeniach szeregowych (2): y prośze łobie na wípomożenie pana Iefu Chriřta orędownika/ prziczincze/ y iednacza mego SeklKat X; KrowObr 46v.

Wyrażenia: »orędownik ku Bogu« (1): Rycerz ten który fwego páná łáfkę ftrácił/ ieftći grzeřzny człowiek/ który áby trzymał łáfkę páná fwego fle orędowniki ku Bogu/ to ieft/ namileyřze ludźi Bogu/ iákoby krewne á przyiáćiele. HistRzym 71v.

»za swój lud orędownik« (1): Nowáš drogę k niebu fpráwił/ gdyř fię w niebie Oycu ftáwił/ byř był Pořrzednikiem/ á zá fwoy lud Orędownikiem. ArtKanc I4.

Szereg: »pořrzednik a orędownik« (1): ArtKanc I4 cf »za swój lud orędownik«.

2. Pořlaniec, wypořlanik; internuntius, legatus, nuncius Cn (2) : *Pořeł niezbożny wpadnie we złe/ á orędownik prawdziwy [legatus veritatum] (ieft) lekárřtwo. BibRadz Prov 13/19.*

Wyrażenie: »wesoły orędownik« (1): który mi powiedział rzekąc/ oto vmárł Saul/ á zdáło mu fię iákoby dobrą nowinę powiedział (marg) Wł. á ten był iáko wesoły orędownik w oczách fwych (–) [et ipse erat velut evangelisans in oculis suis] BudBib 2.Reg 4/10.

Synonimy: 1. pořrzednik, prokurator; 2. pořeł, pořlaniec.